

PET PESMI

Lojze Krakar

KRIK

Zaplel sem se s svojimi sanjami,
o bog, s temi belimi sanjami,
visokimi tja do neba,
kot jelen z rogovi ponosnimi,
z rogovi kot himna zanosnimi
med trnje in grmje sveta,

in ni ga, ki bi krvavečega
me rešil iz trnja bodečega,
me rešil noči in zverin,
te sanje, te bele in radostne,
ponos moj, vsa moč in vse upanje,
bodo morda moj pogin!

FANTAZIJA

Ob reki ležim in srce se koplje v valeh fantazije.
Ah, kakšno sonce je danes! Srce na tem soncu je sleklo
do nagega vso svojo bol in zdaj kot otrok na peščini
zida neznansko zbrano zlate gradove iz peska.

Sam je otrok na peščini. Daleč okoli nikogar.
Kačji pastir se spreleta pisan nad kodrasto glavo.
Vse sveto molčanje narave je zbrano kot žarki pod lečo
okoli njegovih gradov. Vile želijo mu srečo.

Moje srce je prepolno sonca neznanega jutri!
Bogve, od kod so prinesli v dar mu ga zlati valovi,
zlati valovi z bremenom sončnim v neznano hiteči
mimo otroka, ki zida svoje gradove iz peska.

Samo ko se ne bi v bližini sončil na vroči pečini
gad z ledeno krvjo, z zobom strupenim prežeč...
Beži, otrok kodrolasi pred mislijo, gadom strupenim!
V zlati tolmun fantazije skrij se mu, nago srce.

SPOZNANJE

Nisem te videl, ko si prišla,
da bi pri meni ostala.
Vsenaokoli bila je tema
in tudi v meni bila je tema,
trda, negibna kot skala.

Vedel sem le, da je vstopil nekdo
in mi začel govoriti.
V sanjah za hip sem začutil, kako
dobri nekdo s svojo nežno rokó
skuša iz sna me zbuditi.

Vendar so sanje pretežke bile,
da bi iz njih se prebudil.
Zbudil sem se in zavedel šele,
ko si že daleč bila, da sem te
morda za zmeraj zamudil.

Dolgo še klicale so te oči,
klicala duša potrta.
Mislil sem, da boš prišla še te dni,
pa sem zato vse do snočnje noči
puščal ti vrata priprta.

Nisem te videl, ko si prišla
tisti večer naokoli.
Zdaj šele vidim te, ko si odšla
in šele zdaj vem, da tu si bila
in te ne bo več nikoli.

SENTIMENTALNA PROSTITUTKA

Ime ji je — pravijo — Nuša.
Pozna jo vsa sveta Ljubljana.
Baje je pokvarjena duša
in včasih kot muha pijana.

Podnevi vedri okrog Slona.
Tam kažejo nanjo zijala,
češ: glejte jo no, to je ona —
kot revica z Marsa bi pala.

A ko se znoči nad Ljubljano,
kot zvezda se vžge in za kruhom
(to staro nadlogo zemljanov)
odtava za kakim skopuhom,

odtava po belih stopnicah
pred prestol malika denarja
in vsakomur kakor devica
zaljubljena z da odgovarja.

A včasih smehljaj ji usahne.
Takrat je kot žrebe, ki zdirja
od paše najsočnejše — mahne
s kozarcem v obraz kavalirja,

prekolne boga in hudiča,
kar stopi na pot ji, prevrne
in pravi, da bog ji je priča,
da nikdar več sem se ne vrne.

da nikdar več tu ne bo pila
in kmalu že v lastnem bo domu
nekoga resnično ljubila
in sina rodila nekomu.

Če ima tak napad fantazije,
po tri dni ne pride iz hiše.
Medtem kak lizol kdaj popije
in — pravijo — pesmice piše.

HELENA MAJ

Bila je kot ciganska mati božja
deviško črna, z dolgim slapom las;
kot kres na severu šele cvetoča,
a že vsa vroča kakor južni maj.
Bila je Eva, ki prišla je v raj.
In kot pomlad se pisala je: Maj.

Ej, ti zelena varšavska pomlad,
aleje, kjer zadihaš z vsemi pljuči
in človek, ki morda je zadnjič mlad!
Te dni še stari, zgrbljeni tramvaj
postal je mlad kot svatbena kočija
in nas veselo vozil nekam v raj —
ob stari Visli je bila gostija
in mize sveže je pregrinjal maj.

Da, bil je maj, Helena! Najin maj.
A vendar pusta bi bila Varšava
in v njej pomlad kot brez denarja slava,
če ne bi je osončil tvoj smehljaj.
Nebesa, sva si rekla, niso večna
in raj je včasih le minuta bežna,
zato bila sva vsak tak hipec srečna
in za vsak sončni dan bogú hvaležna —
neznanemu bogú, ki za zgubljene
poete je ustvaril lepe žene.

Že zdavnaj sva razšla se vsak v svoj kraj.
Sovražnika? O, ne! Midva brez svaj
in kislega obraza diplomatov
sva govorila skupni jezik svatov
na vseh gostijah src, ko pride maj,
ko nam nebo pogrne svežo travo,
da tudi revež vedel bi za raj
in bi brezdomec streho imel nad glavo —
s teboj za zmeraj pomnil bom Varšavo,
nezabna deklica Helena Maj!